

Socialism For The Rich, Capitalism For The Poor: An Interview With Noam Chomsky

The United States is rapidly declining on numerous fronts — collapsing infrastructure, a huge gap between haves and have-nots, stagnant wages, high infant mortality rates, the highest incarceration rate in the world — and it continues to be the only country in the advanced world

without a universal health care system. Thus, questions about the nature of the US's economy and its dysfunctional political system are more critical than ever, including questions about the status of the so-called American Dream, which has long served as an inspiration point for Americans and prospective immigrants alike. Indeed, in a recent documentary, Noam Chomsky, long considered one of America's voices of conscience and one of the world's leading public intellectuals, spoke of the end of the American Dream. In this exclusive interview for *Truthout*, Chomsky discusses some of the problems facing the United States today, and whether the American Dream is "dead" — if it ever existed in the first place.

C.J. Polychroniou: Noam, in several of your writings you question the usual view of the United States as an archetypical capitalist economy. Please explain.

Noam Chomsky: Consider this: Every time there is a crisis, the taxpayer is called on to bail out the banks and the major financial institutions. If you had a real capitalist economy in place, that would not be happening. Capitalists who made risky investments and failed would be wiped out. But the rich and powerful do not want a capitalist system. They want to be able to run the nanny state so when they are in trouble the taxpayer will bail them out. The conventional phrase is "too big to fail."

The IMF did an interesting study a few years ago on profits of the big US banks. It attributed most of them to the many advantages that come from the implicit government insurance policy — not just the featured bailouts, but access to cheap

credit and much else — including things the IMF researchers didn't consider, like the incentive to undertake risky transactions, hence highly profitable in the short term, and if anything goes wrong, there's always the taxpayer. Bloomberg Businessweek estimated the implicit taxpayer subsidy at over \$80 billion per year.

Much has been said and written about economic inequality. Is economic inequality in the contemporary capitalist era very different from what it was in other post-slavery periods of American history?

The inequality in the contemporary period is almost unprecedented. If you look at total inequality, it ranks amongst the worse periods of American history. However, if you look at inequality more closely, you see that it comes from wealth that is in the hands of a tiny sector of the population. There were periods of American history, such as during the Gilded Age in the 1920s and the roaring 1990s, when something similar was going on. But the current period is extreme because inequality comes from super wealth. Literally, the top one-tenth of a percent are just super wealthy. This is not only extremely unjust in itself, but represents a development that has corrosive effects on democracy and on the vision of a decent society.

What does all this mean in terms of the American Dream? Is it dead?

The "American Dream" was all about class mobility. You were born poor, but could get out of poverty through hard work and provide a better future for your children. It was possible for [some workers] to find a decent-paying job, buy a home, a car and pay for a kid's education. It's all collapsed — and we shouldn't have too many illusions about when it was partially real. Today social mobility in the US is below other rich societies.

Is the US then a democracy in name only?

The US professes to be a democracy, but it has clearly become something of a plutocracy, although it is still an open and free society by comparative standards. But let's be clear about what democracy means. In a democracy, the public influences policy and then the government carries out actions determined by the public. For the most part, the US government carries out actions that benefit corporate and financial interests. It is also important to understand that privileged and powerful sectors in society have never liked democracy, for good reasons. Democracy places power in the hands of the population and takes it

away from them. In fact, the privileged and powerful classes of this country have always sought to find ways to limit power from being placed in the hands of the general population — and they are breaking no new ground in this regard.

Concentration of wealth yields to concentration of power. I think this is an undeniable fact. And since capitalism always leads in the end to concentration of wealth, doesn't it follow that capitalism is antithetical to democracy?

Concentration of wealth leads naturally to concentration of power, which in turn translates to legislation favoring the interests of the rich and powerful and thereby increasing even further the concentration of power and wealth. Various political measures, such as fiscal policy, deregulation, and rules for corporate governance are designed to increase the concentration of wealth and power. And that's what we've been seeing during the neoliberal era. It is a vicious cycle in constant progress. The state is there to provide security and support to the interests of the privileged and powerful sectors in society while the rest of the population is left to experience the brutal reality of capitalism. Socialism for the rich, capitalism for the poor.

So, yes, in that sense capitalism actually works to undermine democracy. But what has just been described — that is, the vicious cycle of concentration of power and wealth — is so traditional that it is even described by Adam Smith in 1776. He says in his famous *Wealth of Nations* that, in England, the people who own society, in his days the merchants and the manufacturers, are “the principal architects of policy.” And they make sure that their interests are very well cared for, however grievous the impact of the policies they advocate and implement through government is on the people of England or others.

Now, it's not merchants and manufacturers who own society and dictate policy. It is financial institutions and multinational corporations. Today they are the groups that Adam Smith called *the masters of mankind*. And they are following the same vile maxim that he formulated: *All for ourselves and nothing for anyone else*. They will pursue policies that benefit them and harm everyone else because capitalist interests dictate that they do so. It's in the nature of the system. And in the absence of a general, popular reaction, that's pretty much all you will get.

Let's return to the idea of the American Dream and talk about the origins of the American political system. I mean, it was never intended to be a democracy

(actually the term always used to describe the architecture of the American political system was “republic,” which is very different from a democracy, as the ancient Romans well understood), and there had always been a struggle for freedom and democracy from below, which continues to this day. In this context, wasn’t the American Dream built at least partly on a myth?

Sure. Right through American history, there’s been an ongoing clash between pressure for more freedom and democracy coming from below and efforts at elite control and domination from above. It goes back to the founding of the country, as you pointed out. The “founding fathers,” even James Madison, the main framer, who was as much a believer in democracy as any other leading political figure in those days, felt that the United States political system should be in the hands of the wealthy because the wealthy are the “more responsible set of men.” And, thus, the structure of the formal constitutional system placed more power in the hands of the Senate, which was not elected in those days. It was selected from the wealthy men who, as Madison put it, had sympathy for the owners of wealth and private property.

This is clear when you read the debates of the Constitutional Convention. As Madison said, a major concern of the political order has to be “to protect the minority of the opulent against the majority.” And he had arguments. If everyone had a vote freely, he said, the majority of the poor would get together and they would organize to take away the property of the rich. That, he added, would be obviously unjust, so the constitutional system had to be set up to prevent democracy.

Recall that Aristotle had said something similar in his *Politics*. Of all political systems, he felt that democracy was the best. But he saw the same problem that Madison saw in a true democracy, which is that the poor might organize to take away the property of the rich. The solution that he proposed, however, was something like a welfare state with the aim of reducing economic inequality. The other alternative, pursued by the “founding fathers,” is to reduce democracy.

Now, the so-called American Dream was always based partly in myth and partly in reality. From the early 19th century onward and up until fairly recently, working-class people, including immigrants, had expectations that their lives would improve in American society through hard work. And that was partly true, although it did not apply for the most part to African Americans and women until

much later. This no longer seems to be the case. Stagnating incomes, declining living standards, outrageous student debt levels, and hard-to-come-by decent-paying jobs have created a sense of hopelessness among many Americans, who are beginning to look with certain nostalgia toward the past. This explains, to a great extent, the rise of the likes of Donald Trump and the appeal among the youth of the political message of someone like Bernie Sanders.

After World War II, and pretty much up until the mid-1970s, there was a movement in the US in the direction of a more egalitarian society and toward greater freedom, in spite of great resistance and oppression from the elite and various government agencies. What happened afterward that rolled back the economic progress of the post-war era, creating in the process a new socio-economic order that has come to be identified as that of neoliberalism?

Beginning in the 1970s, partly because of the economic crisis that erupted in the early years of that decade and the decline in the rate of profit, but also partly because of the view that democracy had become too widespread, an enormous, concentrated, coordinated business offensive was begun to try to beat back the egalitarian efforts of the post-war era, which only intensified as time went on. The economy itself shifted to financialization. Financial institutions expanded enormously. By 2007, right before the crash for which they had considerable responsibility, financial institutions accounted for a stunning 40 percent of corporate profit. A vicious cycle between concentrated capital and politics accelerated, while increasingly, wealth concentrated in the financial sector. Politicians, faced with the rising cost of campaigns, were driven ever deeper into the pockets of wealthy backers. And politicians rewarded them by pushing policies favorable to Wall Street and other powerful business interests. Throughout this period, we have a renewed form of class warfare directed by the business class against the working people and the poor, along with a conscious attempt to roll back the gains of the previous decades.

Now that Trump is the president-elect, is the Bernie Sanders political revolution over?

That's up to us and others to determine. The Sanders "political revolution" was quite a remarkable phenomenon. I was certainly surprised, and pleased. But we should remember that the term "revolution" is somewhat misleading. Sanders is an honest and committed New Dealer. His policies would not have surprised

Eisenhower very much. The fact that he's considered "radical" tells us how far the elite political spectrum has shifted to the right during the neoliberal period. There have been some promising offshoots of the Sanders mobilization, like the Brand New Congress movement and several others.

There could, and should, also be efforts to develop a genuine independent left party, one that doesn't just show up every four years but is working constantly at the grassroots, both at the electoral level (everything from school boards to town meetings to state legislatures and on up) and in all the other ways that can be pursued. There are plenty of opportunities — and the stakes are substantial, particularly when we turn attention to the two enormous shadows that hover over everything: nuclear war and environmental catastrophe, both ominous, demanding urgent action.

[Copyright, Truthout.](#)

*How did we reach a historically unprecedented level of inequality in the United States? A new documentary, *Requiem for The American Dream*, turns to the ever-insightful Noam Chomsky for a detailed explanation of how so much wealth and power came to be concentrated in so few hands. [Click here to order this DVD by making a donation to Truthout today!](#)*

[C.J. POLYCHRONIOU](#)

C.J. Polychroniou is a political economist/political scientist who has taught and worked in universities and research centers in Europe and the United States. His main research interests are in European economic integration, globalization, the political economy of the United States and the deconstruction of neoliberalism's politico-economic project. He is a regular contributor to Truthout as well as a member of Truthout's Public Intellectual Project. He has published several books and his articles have appeared in a variety of journals, magazines, newspapers and popular news websites. Many of his publications have been translated into several foreign languages, including Croatian, French, Greek, Italian, Portuguese, Spanish and Turkish.

Mariell Juhlin ~ The Difficult Nature Of Housing

It is truly a tall order to fully understand the contribution of housing to growth, welfare and prosperity among individuals and societies. The field is generally under-researched and under-funded. Where there *is* research, it is often concentrated on a specific issue within a topical area such as: the link between labour market mobility and housing availability; the effect of poor housing on individual health outcomes, or the macro-economic risk of increased household indebtedness.

Rarely does housing research capture, or attempt to capture, the full socio-economic and dynamic effects of housing on individuals and society. Still, housing is affected by, and in turn affects, most other societal areas from architecture to private sector development. An obvious explanation is that housing markets are too complex to be described by unitary market equilibrium models and would require an empirical basis for submarket modelling. This, however, has not been embraced in applied research to any greater extent and, when it's been done, it has been subject to inconsistency. The likely implication of this is that the effects of a functional, or indeed a dysfunctional, housing market may be both underestimated and under-valued in literature and policy-research.

Read more: <https://www.socialeurope.eu/difficult-nature-housing/#>

The Guardians Of The Door ~ Joseph Semahs antwoord op Luther

Joseph Semah

Op donderdag 22 juni ben ik getuige van een bijzondere gebeurtenis bij De Nieuwe Kerk: een performance in het kader van *Reis in de Tijd* (opening 13 juli 2017), een tentoonstelling over de reformatie met Maarten Luther als een van onderwerpen.

Vanaf de Dam komt een opmerkelijk gezelschap schuifelend in beweging. Centrale figuur is kunstenaar Joseph Semah met een houten kist op zijn hoofd waarin tien kaarsen zijn gestoken. Op zijn tocht op weg naar de nooduitgang (voorheen katholieke ingang) van De Nieuwe Kerk wordt hij begeleid door een klein gezelschap: performancekunstenaar Peter Baren, de koploper van de stoet, is zijn leidsman op wie hij moet vertrouwen tijdens de wandeling van de Dam naar de Nieuwe Zijdsvoorburgwal. Hij kan immers niks zien door de kist. Achter Semah volgen violiste Anastasia Kozlova, die prachtige muziek van Bach ten gehore brengt en Emile Schrijver, directeur van het Joods Historisch Museum, die een spiegel boven zijn hoofd torst. Eenmaal aangekomen bij De Nieuwe Kerk ontdoet Semah zich van de kist en haalt hij zijn pamflet *Dit is het antwoord* tevoorschijn en spijkt deze op de kerkdeur. Een bijzonder moment: een Israëliisch-joodse kunstenaar, geboren in Bagdad, woonachtig in Amsterdam, reageert op Luther, de man die volgens de overlevering 95 stellingen op de Slotkerk van Wittenberg heeft gespijkt, waarmee de reformatie is begonnen, de kerkelijke hervorming waaruit het protestantisme is ontstaan. Alhoewel dat spijkeren een mythe blijkt, blijft staan dat Luther behalve een hervormer een fervente antisemiet was. Alleen al daarom is Semahs rituele handeling van historische betekenis.

Welke tekst spijkert Semah op de kerkdeur? Het pamflet begint met de volgende woorden: “Zo lang het westerse paradigma volhardt in het tentoonstellen van een kunstwerk als iets dat gelezen moet worden, dienen we ons bewust te zijn van, en bekend te zijn met de geschiedenis van het christendom. In dit geval – of we het nu wel of niet van belang vinden dat westerse paradigma te typeren als eindeloze poging de oorspronkelijke beweging van het christendom te transformeren in een hedendaagse filosofie – blijft het lezen van kunstwerken in de publieke ruimte een schimmige maskerade uit een ver cultureel verleden.” Semah benadrukt verder dat kunstwerken binnen het westerse paradigma per definitie niet profaan zijn en stelt dat er nog altijd sprake is van een relatie tussen christelijke theologie en hedendaagse filosofie – een relatie die echter wordt toegedekt. Verder heeft hij het over ‘het onoplosbare dilemma van de gast’ – hij omschrijft de gast als de kunstenaar, als de joodse kunstenaar in ballingschap – die opereert in een christelijke wereld maar niettemin zijn ‘hoogstpersoonlijke wijze van lezen’ heeft behouden en gedreven blijft door ‘de Nostalgie naar een verloren paradijs.’

Na de ceremonie bij de kerkdeur is er een rondetafelgesprek over Luthers invloed op de kunsten met een gezelschap van divers pluimage onder leiding van de reeds genoemde Emile Schrijver. Over die invloed leer ik vooral dat Luther componisten stimuleerde koraalteksten op muziek te zetten en in die zin van grote invloed was op Bach. Verder is er discussie tussen Lutherkenners en christendom-specialisten onderling: is de band tussen christelijke theologie en kunst nu wel of niet verbroken? Kun je nog wel spreken van een theologische esthetica? De meningen hierover zijn sterk verdeeld. Ik luister naar deze discussie als een vreemdeling. De christelijke wereld staat ondanks het feit dat ik in Amsterdam ben ik opgegroeid, ver van me af. Ik ervaar in toenemende de samenstelling van het gezelschap. Bij elk gezichtspunt van waaruit de geschiedenis wordt bekeken, hoort ook een ervaringswereld en in dit geval betekent dat christendom, jodendom en kunstwereld.

Ik voel me aangesproken door het relaas van Margriet Schavemaker, manager Educatie, Interpretatie en Publicaties van het Stedelijk Museum in Amsterdam. Ze wijst op het onbehagen in de kunst, op allerlei groepen die gemarginaliseerd zijn die nu van zich laten horen op belangrijke internationale kunstpodia. Ze beschouwt het als een nieuwe beeldenstorm. Ook onderkent ze dat het lezen of interpreteren van kunst in onbruik is geraakt. Daarom moet het museum niet langer alleen een plek van presentatie zijn

maar ook van discussie en interpretatie. Semahs tentoonstelling in het Stedelijk Museum in oktober 2017 past geheel in dit plaatje van ontleding van de kunst en hedendaagse beeldenstormers, zo maakt ze ons duidelijk.

Maar welk verhaal helpt mij om Semahs houding beter te doorgronden? Alhoewel hij in zijn teksten ook aan het christendom refereert, verwijst hij in zijn beeldende werk vooral naar joodse teksten en symbolen.

Irene Zwiep, hoogleraar Hebreeuws en joodse studies aan de UVA, legt uit hoe onder invloed van Luthers reformatie ook het jodendom is veranderd. Uitgangspunt is dat 'het' jodendom niet bestaat: het is per definitie altijd een meerstemmige aangelegenheid geweest waar binnen dissidenten hun afwijkende geluid konden laten horen. Daarom was een reformatie in de zin van een radicale herstructurering ook overbodig. *Chiddush* (vernieuwing) was eeuwenlang synoniem met *massoret* (traditie). Totdat, aldus Zwiep, een groep jonge Berlijnse joden in 1820 besloot om Luthers reformatie alsnog te implementeren. Door hun ingrijpen werd *massoret* geschiedenis en *chiddush* Reform. Ik concludeer dat het denken in oppositionale paren vanaf dat moment greep krijgt op het jodendom. Bekijk ik het werk en denken van Semah dan voel ik me terug geslingerd in de tijd. Bij hem bespeur ik geen sterk oppositiedenken. Niets is zwart/wit, alles dubbelzinnig. In zijn universum verwijzen teksten en beelden telkens naar andere teksten en beelden. Als in een voortdurend perpetuum mobile. Tot vermoeiends toe. Maar het maakt ook nieuwsgierig. Want hoe zal het verder gaan? Wie zijn spoor wil volgen, kan uitzien naar alle projecten die hij dit jaar in het kader van *On Friendship / (Collateral Damage) II - The Guardians of the Door* zal

presenteren. Te beginnen met de performance/installatie ter gelegenheid van de opening van de tentoonstelling *Reis in de Tijd* op 13 juli.

Het antwoord is dit

Foto: Ilya Rabinovich

On Friendship / (Collateral Damage) II – The Guardians of the Door is op 22 juni gestart met een processie (Peter Baren, Joseph Semah, Anastasia Kozolkov, en Emile Schrijver) naar de kerkdeur van De Nieuwe Kerk, waar Joseph Semah zijn antwoord aan Luther 500 jaar na dato aan de kerkdeur spijkerde:

Het antwoord is dit

Zo lang het westers paradigma volhardt in het tentoonstellen van een kunstwerk als iets dat gelezen moet worden, dienen we ons bewust te zijn van, en bekend te zijn met de geschiedenis van het christendom. In dit geval – of we het nu wel of niet van belang vinden dat westers paradigma te typeren als eindeloze poging de

oorspronkelijke beweging van het christendom te transformeren in een hedendaagse filosofie – blijft het lezen van kunstwerken in de publieke ruimte een schimmige maskerade uit een ver verleden cultuur. Het is hoe dan ook evident dat van de kunstenaars die deel uitmaken van het westers paradigma er niet zoiets bestaat als een profaan werk. Dat wil zeggen dat alle kunstwerken die getoond worden in publieke ruimten, altijd geritualiseerd zijn en verbonden met een bepaalde 'heilige' tekst die ergens werd gevonden; een willekeurige en daarom vervangbare gevonden tekst.

In dit verband zij opgemerkt dat welk kunstwerk dan ook getoond wordt in de publieke ruimte, dit zowel een noodzakelijkheid als een onmogelijkheid is, een gelijktijdige aanwezigheid van iets leesbaars en iets schimmigs.

Foto: Ilya Rabinovich

Ongetwijfeld is het dat schimmige wat die fascinerende werking doet uitgaan als van een verte en waardoor het westers paradigma afhankelijk wordt van de voortdurende productie van kunstwerken. Maar vooral verklaart het de aangeboren obsessie van kunstenaars met politieke kwesties.

Voor de kunstenaar werd het daardoor namelijk vanzelfsprekend om nog eens te versluieren wat al schimmig was. Dit moeten we in het achterhoofd houden omdat

dit het morele dilemma blijkt te zijn geworden als we het gaan hebben over lezen in publieke ruimten. Lezen maakt immers deel uit van onze fascinatie voor de belofte van de kunstenaar om de verbindingslijnen tussen hedendaagse filosofie en christelijke theologie onzichtbaar te maken. Hoewel deze belofte van de kunstenaar ons dichtbij de ontchristelijking van het westers paradigma brengt, is echter het rug aan rug, resulterend in een eindeloze onduidelijkheid over hoe we moeten beginnen, bij christelijke theologie dan wel hedendaagse filosofie.

En op de achtergrond zien we nog steeds het onoplosbare dilemma van de gast.

Enerzijds wordt hij gedwongen om te zwijgen over zijn hoogstpersoonlijke wijze van lezen, terwijl hij aan de andere kant gebruik maakt van christelijke tactiek om opgemerkt te worden zonder te worden ontdekt.

Foto: Ilya Rabinovich

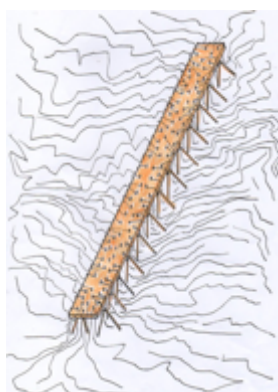
Het antwoord is dit

De gast in onszelf is vóór alles een kunstenaar met woorden, omdat woorden het medium vormen waarmee hij zijn naam heeft leren verheimelijken, zijn twijfel verbergen en zijn gehalte aan angst benaderen door publiekelijk zijn eigen wens om mee te mogen doen binnen het westers paradigma te bekritisieren. Nostalgie naar een verloren paradijs belaagt de gast van meet af aan en gedurende zijn hele actieve leven in ballingschap.

Was getekend JOSEPH SEMAH

---

500 Jaar Reformatie ~ On Friendship / (Collateral Damage) II ~ The Guardians Of The Door (Juni-December 2017)

In 2017 wordt *500 jaar Reformatie* groots herdacht. Stichting Metropool Internationale Kunstprojecten en beeldend kunstenaar Joseph Semah organiseren het artistiek, filosofisch project *On Friendship / (Collateral Damage), deel II - The Guardians of The Door* met kunst, performances, rondetafelgesprekken, lezingen en een publicatie. Een kritische reflectie op het beeld van Luther als 'superstar' en zijn betekenis toen en nu.

De Nieuwe Kerk, Joods Historisch Museum, Stedelijk Museum en het Goethe-Instituut (allen Amsterdam) zijn partners in het project.

De Nieuwe Kerk

Reis in de tijd met interventie van Joseph Semah

500 jaar reformatie: een hedendaags antwoord op de 95 stellingen van Luther

Installatie, performance en rondetafelgesprek

Twee eerste schetsen voor een meterslange tafel met 95 eieren, 5000 meter wit garen, van Joseph Semah en de historische foto van de Wereldraad van Kerken in De Nieuwe Kerk 1948. Datum: Reis in de Tijd met Joseph Semah. Tentoonstelling: donderdag 13 juli - zondag 27 augustus 2017.

In 1517 zou Luther zijn stellingen op de kerkdeur hebben getimmerd. Voor de christelijke kerk en ook De Nieuwe Kerk heeft dit grote gevolgen gehad. De Nieuwe Kerk werd protestant, maar was in 1948 ook weer de kerk waar de oecumene voet aan de grond kreeg. De Wereldraad van Kerken vergaderde er voor het eerst.

500 jaar na dato zal Joseph Semah reageren op Luthers gedachtegoed en de betekenis ervan in zijn tijd en nu, waarbij hij, uiteraard ook de antisemitische teksten van deze kerkhervormer 'meeneemt'. Voor De Nieuwe Kerk maakt hij een installatie en een performance met o.a. religieuze vertegenwoordigers. In zekere zin een verlaat antwoord van de kunst, zolang geweerd in de kerk.

Joods Historisch Museum

In het Joods Historisch Museum worden kunstwerken van Joseph Semah getoond uit de serie ~~The Wandering Jew~~ / The Wondering Christian en wordt een Gallery-talk georganiseerd.

Datum: half sept-december 2017

Het Stedelijk Museum

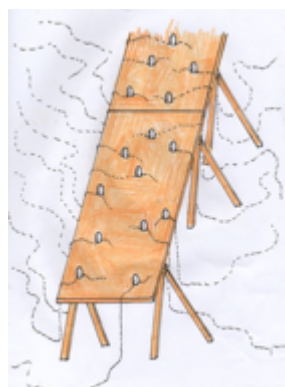
Voor het Stedelijk Museum zal Joseph Semah reageren op de collectie middels vijf performances, een workshop en een rondetafelgesprek.

Datum: 20, 21, 22 oktober 2017

Goethe-Institut

Vijf geheime installaties en gesprek.

Datum: najaar 2017

Najaar 2017. Publicatie: The Guardians Of The Door
Over de betekenis van Luther toen en nu.

Met teksten van:

Joseph Semah, beeldend kunstenaar; Dr. Arie Hartog, directeur Gerhard-Marcks-Haus in Bremen; Prof. Dr. Emile G.L. Schrijver, alg. dir. Joods Historisch Museum Amsterdam en Joods Cultureel Kwartier; Prof. Mr. Egbert Dommering, emeritus-hoogleraar informatierecht UvA; Prof. Dr. Ton Nijhuis, wetenschappelijk directeur van het Duitsland Instituut Amsterdam; Linda Bouws, stichting Metropool Internationale Kunstprojecten; Prof. dr. F.M. (Maarten) Doorman, Bijzonder Hoogleraar Historische cultuur van Duitsland; Dr. Margriet Schavemaker, Manager Educatie, Interpretatie en Publicaties Stedelijk Museum Amsterdam; Jan Vos- LL.B MaLic Hans Rutten; Rick Vercauteren, conservator Stedelijke Kunstcollectie Venlo en Felix Villanueva.

Voor info: lindabouws@gmail.com

On Friendship / (Collateral Damage) II - The Guardians of the Door wordt mogelijk gemaakt door een bijdrage van Mondriaan Fonds, Gravin van Bylandt

Announcement February 2017 ~ Truth or Dare 2017

Spring To Come and Metropool International Art Projects/Studio Meritis MaKOM have announced their plans to team up and organise the 2017 festival TRUTH OR DARE.

Spring to Come is a platform through which researchers, activists and thinkers from the MENA region and Europe aim to explore the best ways forward in creative collaboration and examine the possibility of shaping innovative institutions beyond the current polarized frames. *Metropool International Art Projects / Studio Meritis MaKOM* is an organisation which stages artistic and cultural activities around core issues currently affecting Europe's societies, and helps to foster independent thinking, networking and co-production.

Inspired by the success of the first edition of the Spring to Come festival in April 2016, this year we will turn to the urgent subject of 'truth finding'. The debate on 'post truth' society - which currently dominates the news - is not new or an exclusively Western phenomenon. For many citizens in the Middle East and North Africa (the MENA region), living in a 'post-truth environment' has been a harsh reality for some time already. In Truth or Dare, we will connect with and draw on this extensive MENA experience with 'alternative facts', 'conspiracy theories', 'fake news', 'identity politics' and 'polarization' and take it as the starting point for our exchanges, explorations and reflections.

We live in a world in which the biggest loud-mouth seems to get all the attention. Facts, news, truthclaims appear more and more subject to political manipulation and polarization. They turn increasingly into sources of fierce social conflicts. All

around, credibility is out of the window. Not much can be taken for granted, anymore. Legitimacy on the basis of experience or expertise is rapidly lost. It is unclear who represents whom or what.

Many public debates focus on the messenger rather than the message; the public outcry more about the 'tone' of the debate than about the contents of the debate itself. This is a trend which in itself is also cause of further dispute and polarization.

Paradoxes reign. With the arrival of social media outlets, the public arena looks opener and more accessible than ever. This is, however, deceptive. Not everybody has the same access to media channels. Rapid technological change is accompanied by new inequities, in access to financial possibilities and networks. Besides inequalities in terms of money, power inequalities are also still there. On top of explicit differences in social or political status, people's public 'playing field' is often based on factors which remain more implicit: ethnicity, religion, or education. People's social 'status' is no longer so clear-cut.

In Truth or Dare, participants from the MENA region and Europe will engage in an international festival in which we will explore new concepts and ways of thinking together and test alternative, sustainable ways of collaborating. A series of digital publications on post-truth society will be launched in the Rozenberg Quarterly, Studio Meritis MaKOM. Throughout, we will draw on innovative research and artistic expressions.

Contact:

For Spring to Come, Faïrouz ben Salah, Fairouzbensalah@gmail.com

For Studio Meritis MaKOM, Linda Bouws, lindabouws@gmail.com